

1. EL PATUFET

Hi havia una vegada, en un poblet petit i rebonic, un vailet a qui anomenaven Patufet i que es va fer famós per una aventura increïble, d'aquelles que semblen impossibles.

Era dissabte al matí. Hi havia mercat i la mare carregava la furgoneta d'hortalisses per vendre-les a la seva parada. L'àvia, que vivia amb ells, feinejava a la cuina.

—Noia —va fer **preocupada**, des dels fogons—, saps si queda safrà? No en trobo enlloc...

—Safrà? —va preguntar la mare, pensativa—. Se'l devia acabar el Ramon l'altre dia, fent l'arròs...

—Càsum l'olla! —va fer l'àvia, **contrariada**—. No en puc pas anar a comprar jo, ara... se'm socarrimarà el dinar!

En Patufet, que se les escoltava, es va plantar d'un salt a la cuina.

—Si vols, hi puc anar jo! —es va oferir **il·lusionat**—. No tinc res a fer iestic **avorrit**.

L'àvia se'l va mirar de fit a fit remenant la cassola...

—De cap manera! —va fer la mare, entrant a la cuina com un llampec—. N'hem parlat moltes vegades, Patufet, ets massa petit per sortir sol al carrer. Tinc **por** que t'aixafi algú!

—Però, mare... —es va queixar **indignat**—, si ja tinc deu anys! Soc gran!

—Ja saps què vull dir, Patufet! —va rondinar ella.

—És clar que ho sé! —va fer **disgustat**—. Vaig néixer petit i tota la vida seré petit... Però no cal ser molt gros, per anar a comprar safrà! Mira, cantaré ben fort i així tothom em veurà! Deixa-m'hi anar, va... —va suplicar.

Les dues dones es van mirar **desconcertades**. Aquell nen tan remenut s'estava fent gran i potser havia arribat el moment de donar-li un vot de **confiança**.

—Està bé... t'hi deixo anar! —va dir la mare—. Però, sobretot, ves amb molt de compte!

—Estigues **tranquil·la**, ja ho veuràs que **contenta** et posaràs quan torni amb el safrà!

Li van donar un euro i va marxar saltironant d'**alegria**.

—Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret. Patim, patam, patum, no trepitgeu el Patufet! —cantava ben fort mentre la gent se'l mirava amb **curiositat**.

—On vas tan **cofoi**, Patufet? —li va preguntar un veí.

—Vaig a comprar safrà! —va respondre ell, tot **convençut**.

Quan va ser a la botiga, el pom de la porta quedava tan amunt que no hi arribava de cap manera. **Capficat**, pensant com s'ho faria per entrar, de cop i volta la porta es va obrir i **sobresaltat**, la va esquivar. D'una corredissa, va sortejar les cames de la senyora que sortia carregada i va entrar-hi.

—Bon dia! Vinc a comprar una mica de safrà —va dir tot **satisfet**.

El botiguer, que trastejava darrere el taulell, no el va veure entrar ni el va sentir parlar.

—Ei!! Que he vingut a comprar safrà! —va repetir en Patufet, **empipat**, després d'unes quantes vegades.

De l'**ensurt**, al botiguer li van caure tot de llaunes de sofregit per terra.

—Qui parla!?! —va cridar **esglaiat**, buscant d'on venia aquella veueta **enfadada**.

L'home mirava a totes bandes **espantat**, fins que va veure en Patufet fent saltirons i aixecant els braços, i ho va entendre tot.

—Però... Patufet! Què hi fas aquí tot sol? —va preguntar **sorprès**.

—He vingut a comprar safrà. Ja soc gran i puc fer-ho sol!

—I tant que sí! —va exclamar el botiguer, **admirat**.

Li va vendre un sobret de safrà i es va comprometre a posar un altre pom a la porta perquè quan tornés la pogués obrir sense problemes.

En Patufet tornava cap a casa **orgullós**. Era la primera vegada que comprava tot sol i se n'havia sortit prou bé. L'àvia i la mare l'esperaven **impacients** i van respirar **alleujades** en veure'l arribar sa i estalvi.

—M'has deixat **bocabadada**, Patufet! —el va felicitar la mare—. Hi podràs anar tot sol, a comprar, a partir d'ara. Caram! Me'n vaig, que haig d'obrir la parada i faig tard! —va esbufegar, **atabalada**.

Al cap d'una estona va sonar el telèfon i el Patufet va córrer a despenjar-lo:

—Hola, Patufet! Que ha marxat ja, la mare? És que m'he oblidat el cistell amb el dinar... Si me'l pogués portar...

—No **pateixis**, pare! Ara mateix te'l porto jo —va fer en Patufet **engrescat**, i va penjar.

D'una revolada, va agafar el cistell i des de la porta, va cridar:

—Ja torno, àvia! Me'n vaig a l'hort a portar el dinar al pare, que se l'ha descuidat.

—Un moment! —va reclamar l'àvia **amoïnada**—. Què dius que fas? On dius que vas? Espera que truco a...

Però en Patufet, tenia massa **pressa** i no es va esperar.

—Patim, patam, patum... —cantava **feliç** com un gínjol enfilant cap al tros pel camí de ses Boixeres.

L'**entusiasme** li va durar ben poc, el camí feia pujada i el cistell pesava cada vegada més. No estava acostumat a caminar, sempre el duien a coll. Tenia les cametes curtes i el camí se li feia molt llarg. Els peus li feien mal. **Frustrat i desanimat**, va decidir girar cua i tornar cap a casa. De sobte, va començar a ploure i es va amagar al primer aixopluc que va trobar: una col. Estava tan cansat, que allà sota arraulidet, es va adormir.

El bou de Can Pistras, l'animal més gros de la comarca, pasturava per allà i, quan va veure la col, se la va cruspir d'una sola queixalada. I no us ho creureu, perquè la veritat és que costa de creure... però amb la col, també es va empassar en Patufet.

Per sort, l'àvia, **trasbalsada**, havia avisat als pares de l'intrèpid aventurer, i ja el buscaven pel camí.

—Patufet, on ets? —el cridaven.

On hi havia hagut la col d'en Patufet, només hi quedava el tronc i el cistell amb el dinar. Quan el van trobar, abandonat al costat del camí, **angoixats**, van pensar en el pitjor.

—PATUFET, ON ETS?! —cridaven **desesperats**.

De lluny, van sentir:

—Soc a la panxa del Bou que no hi neva ni plou!

—És en Patufet! —va xisclar el pare, **esperançat**—. On diu que és?

—A la panxa del bou, que no hi neva ni plou! —Es va tornar a sentir.— Quan el bou farà un pet, sortirà en Patufet!

Van córrer cap on era el bou de Can Pistras, que era tan gros com golafre i li van donar tant menjar com van trobar. De cop i volta, el bou va aixecar la cua i...

—Trrrrra, trra pa tra! —I, pataplaf, entre pets i tifarades, va sortir el Patufet.

—Patufet!!—va cridar la mare—. Estàs bé, fill?

—Quin **fàstic**! —va fer ell, en veure's tot empastifat de caca.

L'**eufòria** dels seus pares era tan gran, que no els importava que fes pudor de pet i el van abraçar entre rialles i plors.

—Quin fart de **patir** que ens hem fet! —va deixar anar el pare, **alliberat**.

—Després d'això, no em deixareu sortir sol mai més... —va sospirar en Patufet, **compungit**.

—Avui, tots hem après alguna cosa —va afegir la mare, més **calmada**—. Nosaltres, hem entès que potser et protegíem una mica massa...

—I jo que hauria d'haver estat una mica més responsable —va reconèixer en Patufet, **penedit**.

Agraïts, van tornar cap a casa. L'àvia els esperava amb un pollastre a la cassola per llepar-se'n els dits!